

C44 – OND5

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

7 december 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ONDERWIJS, VORMING, WETENSCHAP EN INNOVATIE

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de erkenning van de opleiding logistiek assistent	1
Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over problemen in verband met (her)inschrijving en het overstappen naar andere studierichtingen in scholen met veel GOK-leerlingen	2
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de taakbelasting van de leerkrachten belast met het vak 'integrale opdrachten'	4
Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwerkerke tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanbevelingen van de Federale controle- en evaluatiecommissie euthanasie over de opleiding van toekomstige artsen	6
Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het aandeel en de invloed van de indicator 'taal' binnen de nieuwe onderwijsfinanciering	7
Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de problematiek van de directeurs in het basisonderwijs	
Vraag om uitleg van mevrouw Katleen Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het tekort aan directeurs in het basisonderwijs	9

Voorzitter: mevrouw Monica Van Kerrebroeck

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de erkenning van de opleiding logistiek assistent

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, ik val met deze vraag in herhaling. Ik heb in april van dit jaar al een vraag gesteld over de opleiding van logistiek assistent, die zowel in het voltijds beroepssecundair, het deeltijds beroepssecundair als het buitengewoon beroepssecundair onderwijs als opleidingsvorm 3 wordt aangeboden. Jammer genoeg is de opleiding niet opgenomen in de lijst van subsidieerbare kwalificaties voor een job in een ziekenhuis of een zorginstelling.

U hebt in april op mijn vraag om uitleg aangegeven dat u daarover al contacten had met de federale minister voor Volksgezondheid en met het kabinet van de minister-president van de Franse Gemeenschap. U kon toen nog geen resultaat geven van de besprekingen die lopende waren. Mijnheer de minister, wat is vandaag de stand van zaken in het dossier? Welke stappen zijn ondernomen? Welke duidelijkheid is er? Welke stappen zullen er in de toekomst nog ondernomen worden?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, ik sluit me aan bij deze terechte vraag. We hebben een minister die alles van processies afweet, gezien zijn woonplaats. Ik heb de indruk dat dit dossier niet de processie van Scherpenheuvel ondergaat maar wel de processie van Echternach. Ik herinner me nog dat ik de vorige minister van Onderwijs, de huidige voorzitter van het Vlaams Parlement, over hetzelfde dossier tweemaal ondervraagd heb. Mijnheer de minister, ik wil erop wijzen dat het hier een groep van jonge mensen betreft die kwetsbaar is. We hopen dat de federale regering daar snel klaarheid in brengt zodat u ook de nodige conclusies daaraan kunt verbinden.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte leden, ik vind dat ook een uitermate beharzenswaardig dossier. Ik probeer het verschil te maken met de processie van Echternach door goed te beseffen

dat ik wil aankomen op mijn eindbestemming. We moeten daar een oplossing voor vinden.

Op 6 november jongstleden hebben medewerkers van mijn kabinet en administratie een onderhoud gehad met een kabinetsmedewerker van federaal minister Demotte, bevoegd voor Volksgezondheid. Op het gemotiveerde verzoek om de opleiding logistiek assistent, zoals erkend en gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap, in aanmerking te nemen voor uitoefening van de gelijknamige functie, werd principieel gunstig gereageerd.

Afgesproken werd dat door het Vlaamse onderwijsdepartement een tekstvoorstel zou worden geformuleerd om deze kwestie reglementair op punt te stellen. Dit voorstel werd voor enkele dagen schriftelijk aan mijn collega overgemaakt. Concreet houdt dit in dat aan het ministeriële besluit van 17 juni 1997 tot vaststelling van de functie van logistiek assistent, de exhaustieve lijst wordt toegevoegd van de diverse huidige benamingen van opleidingen die georiënteerd zijn naar logistiek assistent. Het betreft dan het geheel van opleidingen zoals die voorkomen in het voltijds gewoon en buitengewoon secundair onderwijs, het deeltijds beroepssecundair onderwijs en het secundair onderwijs voor sociale promotie of volwassenenonderwijs, en dit zowel binnen het lineair als het modulair onderwijsconcept.

Ik heb intussen vernomen dat dit probleem zich niet voordoet in de Franse Gemeenschap aangezien er daar geen verwante opleidingen worden georganiseerd, behalve in het volwassenenonderwijs.

Ik wacht op een formeel antwoord van minister Demotte met betrekking tot het bedoelde reglementaire initiatief. Van zodra deze zaak is geregeld, waarvoor ik toch de nodige goodwill heb menen te ervaren, zal ik dat duidelijk communiceren naar de betrokkenen.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, ik dank u voor dat positieve nieuws.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cathy Berx tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over problemen in verband met (her)inschrijving en het overstappen naar andere studierichtingen in scholen met veel GOK-leerlingen

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, op 13 januari 2005 stelde ik in deze commissie vragen aan de minister over een aantal problemen waar vooral scholen met veel GOK-leerlingen mee worden geconfronteerd. Ik ga daar tenminste van uit omdat die scholen mij er het meest over aanspreken. Het gaat om twee verschillende soorten problemen, namelijk problemen in verband met de inschrijving en herinschrijving en problemen in verband met onrealistische overgangen die vaak vanuit pedagogisch oogpunt problematisch zijn.

De problemen met de her/inschrijving houden in dat bij het begin van elk schooljaar heel wat leerlingen niet opdagen, die zich hadden ingeschreven voor dat schooljaar, maar die zich intussen bijvoorbeeld elders hebben ingeschreven. Het gevolg is dat de scholen niet weten wie er uiteindelijk zal opdagen en of ze eventueel leerlingen moeten weigeren. Er is immers een aantal leerlingen dat zich heeft ingeschreven zonder zich eerst elders uit te schrijven. Soms worden dan leerlingen geweigerd omdat de school ervan uitgaat dat er genoeg leerlingen zijn ingeschreven. De scholen hebben geen correct zicht op het aantal leerlingen dat ze nog kunnen inschrijven.

Het tweede probleem heeft betrekking op de onrealistische overgangen. Het overstappen naar andere studierichtingen stelt de school soms voor pedagogische problemen indien leerlingen in groten getale overstappen naar een richting waarvoor ze niet de nodige voorkennis hebben. Een aanverwant probleem blijft de inschrijving van leerlingen uit het vijfde of zelfs vierde leerjaar basisonderwijs in het eerste jaar secundair onderwijs.

Uiteraard kunnen die problemen het best worden onderzocht door een goede studieoriëntering, voldoende informatie en meer betrokkenheid van ouders en leerlingen bij het gevolgde onderwijs. Toch zou de overheid vooral de meest kwetsbare scholen moeten versterken in hun pedagogische opdracht om dit soort problemen zoveel mogelijk te voorkomen. Steeds vanuit het streven naar een goed evenwicht tussen de belangen van de leerlingen enerzijds en de belangen van de hele school en de andere leerlingen in die school anderzijds.

Op 13 januari 2005 antwoordde u, mijnheer de minister, dat u een werkgroep had samengesteld met experts van het kabinet, de administratie en uit het hele onderwijs-

veld om een oplossing te zoeken voor de ongewenste effecten van het inschrijvingsrecht. Bij de wijziging van het GOK-decreet werd in de memorie van toelichting het volgende opgenomen: "Om de problemen op te vangen van ondoordachte studiekeuzes van jongeren zal een bijkomende toelatingsvoorwaarde ingeschreven worden in het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002. Zo kunnen leerlingen secundair onderwijs geweigerd worden die bij de overgang naar het tweede jaar van de tweede graad of naar het eerste jaar van de derde graad van studiegebied veranderen. De toelatingsklassenraad kan hierbij een dwingend advies formuleren en de LOP's kunnen hierin een toezichtfunctie hebben."

Vandaar volgende vragen. Is die werkgroep al tot conclusies gekomen voor de onderzochte problemen? Zo ja, welke oplossingen werden voorgesteld? Via welke concrete maatregelen wil u de voorgestelde oplossingen realiseren? Welke timing zal hierbij worden gevolgd? Wanneer wordt het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 aangepast, zoals aangekondigd bij de wijziging van het GOK-decreet?

De voorzitter: de heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Welke instrumenten geeft de minister aan de scholen? Met andere woorden: wat kan een school concreet doen aan een grote toestroom van leerlingen die niet in een bepaalde richting thuis horen maar er toch per se naartoe willen?

De voorzitter: minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw Berx, u vroeg mij of de werkgroep die ik heb aangekondigd al tot conclusies is gekomen en zo ja, welke. Ik heb eerder dit jaar in dit huis verklaard dat het aanpassen van de regelgeving om het probleem van ondoordachte studiekeuzes aan te pakken moest kaderen in een ruimer debat over de oriënterings- en keuzeproblematiek. Ik ben van mening dat het onmogelijk maken van bepaalde ondoordachte studiekeuzes nodig is maar niet voldoende. Voorts wacht ik op een advies van de Vlaamse Onderwijsraad om het debat over studiekeuze te voeden. Ondertussen ontving ik dit formele advies. De raad stelt hier voor om het organiseren van toelatingsproeven juridisch mogelijk te maken voor heel specifieke richtingen KSO en sport. Hij stelt ook voor dat de overheid bepaalde overgangen tussen studiegebieden uitsluit via een beslissingsmacht van de toelatingsklassenraden. Er was echter geen unanimitéit tussen de verschillende geledingen over de concrete uitwerking van een en ander.

U vraagt dan – en het is een beetje een herhaling – wat ik concreet wil doen en welke timing ik zal volgen. Ik

wil dit dossier alleszins tot een goed einde brengen en ik vroeg dan ook aan de entiteit Curriculum om een limitatieve lijst van een aantal onmogelijke overgangen op te stellen. Dit advies wordt momenteel door mijn administratie verder verfijnd. Op basis van dit advies wens ik voor de kerstvakantie een principebeslissing te nemen over ondoordachte studiekeuzes. Ik wil in januari 2007 starten met een formele consultatie- en goedkeuringsprocedure van een ontwerp van wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs.

Ik wil het hier echter niet bij laten. Zoals ik zei, is het louter afsluiten van bepaalde niet-realistische studiekeuzes uiteraard niet voldoende. Naast de voorgestelde maatregel lopen er momenteel verschillende proeftuinen met innoverende projecten in verband met studiekeuze en beroepsoriëntering. In deze projecten krijgen leerlingen onder meer de kans om het leerproces mee te helpen sturen en verantwoordelijkheid op te nemen. Voorts wordt ook geëxperimenteerd met nieuwe vormen van leerlingenevaluatie en competentieverhoging. Zo proberen verschillende proeftuinscholen het leren aantrekkelijker te maken, de motivatie te verhogen en het studiekeuzeproces te objectiveren. Ik hoop na een doorgedreven evaluatie van deze proeftuinen te komen tot structurele ingrepen in het reguliere onderwijs.

De proeftuinen rond studiekeuze en beroepsoriëntering passen in de Competentieagenda van de Vlaamse Regering. Daarmee willen we meer ruimte geven aan de leerkanalen besloten in het onderwijs, binnen de vormings- en opleidingssector en op de werkplek, door ze te ondersteunen en waar nodig sterker te organiseren. Het uitwerken van de Competentieagenda sluit niet enkel aan bij wat er in de proeftuinen gebeurt maar ook bij het GOK- en zorgbeleid. Het verbreden van het huidige GOK-beleid met talentontwikkeling is de vertaling van mijn idee dat we moeten zorgen voor warme en sterke scholen.

Nadat met GOK de aandacht voor zorg in de scholen sterk is toegenomen, wil ik op relatief korte tijd de aandacht voor talentontwikkeling in heel veel scholen sterk doen toenemen. Natuurlijk zal deze beweging ondersteund moeten worden door een aanbod van nascholing, net zoals dat eerder bij het zorgbeleid gebeurd is. Ook de lerarenopleiding zal dit gedachtegoed moeten verspreiden.

U vroeg wanneer het besluit zal worden aangepast. Voor de kerstvakantie zal mijn administratie een ontwerp van wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs klaargestoomd hebben. In januari 2007 zal er worden gestart met een formele consultatie- en goedkeuringsprocedure, op basis van artikel 5-overleg. De bedoeling is om de gewijzigde regelgeving klaar te hebben tegen de paasvakantie zodat de nieuwe

regelgeving tijdig aan de schooldirecties kan worden meegedeeld.

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Ik heb gemerkt dat u niet echt bent ingegaan op het eerste thema, het probleem van de inschrijvingen in de school, waarbij de school niet weet of die leerlingen ook effectief zullen komen, temeer omdat er geen uitschrijving gekoppeld is aan een inschrijving in een andere school. Men zou kunnen stellen dat je je mag inschrijven in een andere school, als je je uitschrijft in de school waar je initieel bent ingeschreven. Op die manier zouden de scholen zich op zijn minst fatsoenlijk kunnen voorbereiden op start van het schooljaar.

Minister Frank Vandenbroucke: Dat is een moeilijk probleem. Ik heb daarover gesproken met onze LOP-deskundigen en -ondersteuners. Zij vragen zich af op welke manier we in het secundair onderwijs tot een betere controle op dubbele inschrijvingen kunnen komen.

Ik heb daar – in alle eerlijkheid – geen pasklare oplossing voor. Ik zal op uw aandringen die vraag nog eens voorleggen aan het departement en ook nog eens bespreken met de LOP-ondersteuners, want dat situeert zich nu in het LOP.

Mevrouw Cathy Berx: Het is wel een teken van goede wil als de mensen die zich inschrijven melden dat ze ook al in een andere school ingeschreven zijn.

Minister Frank Vandenbroucke: Absoluut. Het gaat natuurlijk net over de mensen die dat niet doen.

Mevrouw Cathy Berx: Inderdaad, maar ik vind wel dat we wat meer mogen verwachten.

Nu, ik heb ook nog een bijkomende vraag. Die limitatieve lijst waarover u het had, is die omvangrijk of niet? U zegt ook dat er geen consensus is binnen de VLOR over hoe dit verder moet worden uitgewerkt. Kunt u daar meer verduidelijking bij geven?

Minister Frank Vandenbroucke: Over die lijst ga ik nog geen commentaar geven. Wat precies de meningsverschillen waren in de VLOR, staat niet in mijn antwoord. Ik moet eerlijk bekennen dat ik het ook niet meer weet. Ik kan u daar eventueel wel via de voorzitter een brief over sturen als u dat wenst.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Mijnheer de minister, ik heb nog een bijkomende vraag. U zegt dat u hebt ge-

vraagd om een oplossing te zoeken voor het herinschrijven. Zijn er voorstellen geformuleerd?

Minister Frank Vandenbroucke: De waarheid is dat de LOP-ondersteuners mij daar zelf over aanspreken. Zij zeggen dat die dubbele inschrijving een probleem is in het inschrijvingsbeleid. Ik heb dat besproken, maar ik heb daar geen pasklare oplossing voor.

Een van de voorstellen is dat men elektronische registratie en matching zou toepassen. Dat is wel een heel groot project, ik durf niet zomaar te zeggen dat we dat kunnen.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Je mag niet altijd verwachten dat de mensen zelf gaan zeggen dat ze ergens ingeschreven zijn en zich willen uitschrijven, om zich ergens anders te kunnen inschrijven. Het gaat immers vaak om niet erg communicatievaardige mensen.

Minister Frank Vandenbroucke: Je zou dat kunnen oplossen met een databank en een matchingsysteem. Ik zie nu echter al hoeveel werk ik mijn departement geef met de hervorming van de financiering van het hoger onderwijs. Dat vraagt een enorme ontwikkeling van databanken. Er komt ook nog eens een grote ontwikkeling van databanken voor de nieuwe financiering van het leerplichtsonderwijs. Ik ben dus voorzichtig vooraleer ik zulke nieuwe grote ideeën lanceer.

Ik heb die mogelijkheid ook nog niet verworpen, ik wil daar verder over nadenken. Ik stel voor dat ik daar – omdat jullie aandringen – verder over nadenk en probeer een adequaat antwoord te geven of misschien duidelijker te zeggen wat ik niet zie zitten. Op dit moment heb ik daar niet echt een antwoord op.

Mevrouw Cathy Berx: Nog één klein punt. Die databank zult u wellicht ook nodig hebben voor de spijbelproblematiek en voor de financiering. Voor een goede controle op spijbelen, moet men ook weten wie waar is ingeschreven.

Minister Frank Vandenbroucke: Je kunt wel vaststellen dat iemand nergens is ingeschreven, of niet tijdig was ingeschreven. Maar de toepassing van een databank voor een soort matching waarbij, zodra iemand zich ergens een tweede keer inschrijft, er een knipperlicht gaat branden om aan te geven dat die persoon al elders was ingeschreven, dat is nog een ander paar mouwen.

Ik geef wel toe dat dat een probleem is. In Antwerpen bijvoorbeeld schijnt dat zo te zijn. We moeten daar verder over nadenken. Ik stel voor dat ik dat verder onderzoek. Wat de VLOR betreft, kan ik het niet meer uit het hoofd zeggen. Ik zal u daarover een antwoord sturen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de taakbelasting van de leerkrachten belast met het vak 'integrale opdrachten'

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, leraren zijn constant op zoek naar nieuwe didactische werkvormen in de hoop hun leerlingen beter te motiveren voor het schoolse leven. Soms worden deze nieuwe didactische werkvormen hun ook een beetje opgedrongen door de leerplanmakers. Zo worden een aantal leerkrachten op dit ogenblik belast met het zogenaamde vak 'integrale opdrachten'.

Door integrale opdrachten worden leerlingen vakoverschrijdend aangesproken op hun kritische zin, creativiteit en probleemoplossend vermogen. Op zich is dit uiteraard waardevol. Vermits 'integrale opdrachten' als vak officieel niet bestaat, maar als dusdanig wel wordt ingericht in de scholen, is er ook geen prestatieregeling voor voorzien, noch een bezoldigingsregeling. Dat heeft tot gevolg dat de betrokken leraren aan het departement onderwijs doorgegeven worden als zijnde belast met een vak waarvoor zij hetzij een vereist, hetzij een voldoende geacht bekwaamheidsbewijs hebben.

Sommige personeelsleden hebben voor het vak 'integrale opdrachten' dan ook de prestatienoemer 20, 21 of 22 als dat vak gelijkgesteld wordt met een technisch vak, maar noemer 29 als dat vak gelijkgesteld wordt met een praktisch vak. Deze gelijkstelling gebeurt veelal door de directie, wellicht omdat de functies van technisch adviseur en technisch adviseur-coördinator gekoppeld zijn aan het aantal ingerichte uren praktische vakken en de directies deze ambten – wat op zich begrijpelijk is – in stand willen houden, wordt het vak 'integrale opdrachten' voor sommige personeelsleden gelijkgesteld met een praktisch vak. Voor de betrokken leraren die in teamverband werken, is dit soms frustrerend. Niet alleen doen ze allemaal net hetzelfde werk, hun taakbelasting is ook hoger door het ontbreken van lesmateriaal.

Mijnheer de minister, hoewel er argumenten kunnen worden aangedragen voor het creëren van het vak 'integrale opdrachten', wens ik daar toch enkele vragen bij te stellen. Bent u ervan op de hoogte dat op schoolniveau vakken worden ingericht die officieel nog niet bestaan? Kunnen vastbenoemde leerkrachten verplicht worden het vak 'integrale opdrachten' te geven, wetende dat de draagwijdte van een vaste benoeming niet zo ver reikt? Welke oplossing kan er worden gegeven aan deze onrechtvaardigheid op het gebied van presta-

tienoemers – want zo wordt het tenminste aangevoeld? Is het toelaatbaar dat scholen buiten de regelgeving op de tijdelijke projecten ook projecten doorvoeren die als experiment kunnen worden beschouwd, en die daarenboven ook nog consequenties hebben voor het personeel?

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: De term ‘integrale opdrachten’ is geen officiële administratieve benaming. Uit navraag van mijn administratie in het onderwijsveld blijkt dat het om een pedagogische benaming gaat die in de praktijk in een aantal scholen gehanteerd wordt om in de studierichting sociaal-technische wetenschappen in de tweede graad een geïntegreerd pakket van vakken aan te duiden.

Om de leerplandoelstellingen van dit ‘vak’ te verwezenlijken, moet een team worden samengesteld dat bestaat uit: een personeelslid dat competent is in het algemeen vak expressie, een personeelslid dat beslagen is in de wetenschapsvakken en een personeelslid dat geschikt is voor de vakken TV/PV huishoudkunde of TV/PV opvoedkunde.

U vroeg of ik ervan op de hoogte ben dat er op schoolniveau vakken worden ingericht die officieel nog niet bestaan. Afwijkingen tussen pedagogische benamingen en officiële administratieve benamingen zijn altijd voorgekomen. Bij de toepassing van de reglementering en de communicatie met de overheid kunnen echter alleen de correcte administratieve benamingen gebruikt worden. In het geval van ‘integrale opdrachten’ is dat bijvoorbeeld AV biologie of TV huishoudkunde.

U vroeg ook of vastbenoemde leraren verplicht kunnen worden het vak ‘integrale opdrachten’ te geven, wetende dat de draagwijdte van de vaste benoeming niet zo ver reikt. De scholen moeten uiteraard de decreten op de rechtspositie toepassen. In de praktijk zal het erop neerkomen dat de school de correcte administratieve vakbenaming hanteert, zoals gezegd bijvoorbeeld AV biologie of TV huishoudkunde, en een personeelslid aanstelt dat recht heeft op die opdracht. Het personeelslid in kwestie moet die opdracht dan ook aanvaarden. Aldus blijft bij vastbenoemden de draagwijdte van de vaste benoeming gerespecteerd.

De decreten op de rechtspositie worden op die manier correct toegepast, maar ik ben mij bewust van een steeds meer voorkomend probleem. Er is immers een onderscheid tussen de administratieve vakbenaming en de daaraan gekoppelde rechten en plichten, en de vakinhoud of de organisatorische vakbenaming. In de realiteit is er een kloof aan het groeien tussen de inhouden zoals gehanteerd in de eindtermen en de leerplannen enerzijds,

en de officiële vakbenamingen en de bekwaamheidsbewijzen anderzijds. In het volwassenenonderwijs is dit zeer sterk aan de oppervlakte gekomen door de modularisering. In het kader van het nieuwe decreet volwassenenonderwijs wordt geprobeerd om de bekwaamheidsbewijzen en de daaraan verbonden rechten en plichten inzake de rechtspositie terug beter te laten aansluiten bij de realiteit.

De prestatienoemers zijn dezelfde als bij personeelsleden van de tweede graad die niet met ‘integrale opdrachten’ belast zijn, in casu 29 uur voor wie belast is met praktische vakken en 21 uur voor wie belast is met een algemeen, technisch of kunstvak. Als de school een leerkracht belast met PV huishoudkunde, dan zal die leerkracht 29 lesuren moeten presteren. Een leerkracht belast met TV huishoudkunde zal slechts 21 lesuren moeten presteren. Ook hier vinden we dezelfde kloof tussen de inhoud en de officiële, juridische vakbenaming en prestatieregeling.

Ten slotte vroeg u of het toelaatbaar is dat scholen buiten de regelgeving betreffende de tijdelijke projecten, ook projecten doorvoeren die als experiment kunnen worden aanzien. Aangezien ‘integrale opdrachten’ een intern in scholen gebruikte benaming is, is hier echter helemaal geen sprake van experimenten die buiten de regelgeving betreffende de tijdelijke projecten uitgevoerd worden. De regelgeving wordt correct toegepast, maar intern wordt een andere benaming of omschrijving gehanteerd. Daarmee wordt weliswaar een bepaalde dynamiek gecreëerd, maar zolang de regelgeving volgens de letter wordt toegepast, is er voor ons geen sprake van een afwijking die we als proeftuin zouden kunnen beschouwen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de minister, ik heb begrip voor uw genuanceerd standpunt. Vermoedelijk kunt u vandaag geen ander standpunt innemen. De mensen die dit probleem kennen, voelen echter wel aan dat het gesprek hierover op termijn zal moeten worden gevoerd. Het past trouwens in een ruimer debat over taakbelasting en differentiatie en de consequenties ervan voor de verloning. Op termijn zullen we ongetwijfeld het debat moeten openen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer André Van Nieuwkerke tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de aanbevelingen van de Federale controle- en evaluatiecommissie euthanasie over de opleiding van toekomstige artsen

De voorzitter: De heer Van Nieuwkerke heeft het woord.

De heer André Van Nieuwkerke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie bracht onlangs haar tweede verslag aan de wetgevende kamers uit, het verslag 2004-2005. Daarin wordt een reeks aanbevelingen gedaan, die vooral te maken hebben met de implementatie van de euthanasiewet zelf. Er is echter ook een aanbeveling bij met betrekking tot een onderwijsmaterie.

Het gaat om de opleiding van artsen. Ik citeer uit het verslag: "De commissie herinnert eraan dat ze in haar vorige verslag stelde dat het curriculum van de studierichting geneeskunde een programma zou moeten bevatten dat de toekomstige artsen voorbereidt op de problemen waarmee zij geconfronteerd worden bij patiënten in hun laatste levensfase, en dus ook op het verlenen van palliatieve zorg en het correct toepassen van euthanasie. Ook de verschillende postuniversitaire opleidingen en bijscholingsactiviteiten zouden moeten worden aangemoedigd om een dergelijke opleiding in hun programma op te nemen."

Ik vind dit een relevante aanbeveling, die in feite ruimer gaat dan de universiteiten alleen. Ook in hogescholen die opleidingen verstrekken aan toekomstige verplegers en verpleegsters, zou er aandacht moeten worden besteed aan deze problematiek. Ik las onlangs dat de Katholieke Hogeschool Roeselare een project over stervensbegeleiding heeft voorgesteld voor het huidige academiejaar. Uiteraard ben ik me ervan bewust dat het een wezenlijk kenmerk is van ons onderwijssysteem dat de universiteiten en hogescholen, binnen het kader van de regelgeving en met respect voor de kwaliteitsstandaarden, autonoom het curriculum van hun opleiding concreet maken. Daarom wil ik u vragen, mijnheer de minister, of u bereid bent deze aanbeveling te ondersteunen en op welke manier ze kan worden uitgevoerd. Dat geldt uiteraard ook voor hogescholen die met die problematiek te maken krijgen.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Van Nieuwkerke, zoals u zelf al aangaf, bevatte uw vraag eigenlijk al meteen een groot deel van het antwoord. Het is correct, en in ons hogeronderwijs-

bestel zelfs vrij fundamenteel, dat de universiteiten en de hogescholen autonoom hun opleidingsprogramma's opstellen. Uiteraard doen ze dat niet vrijblijvend. Tegenover de autonomie die ze hebben, staat een sterk systeem van interne en externe kwaliteitszorg. Recent werd dit nog aangevuld met de accreditatie.

Een van de elementen die een rol spelen bij het vaststellen van de kwaliteit van een opleiding, is precies haar maatschappelijke relevantie. In die zin kunnen opleidingen gegronde aanbevelingen uit het werkveld beter ter harte nemen. Voor de volledigheid voeg ik daaraan toe dat, in het geval van opleidingen die leiden naar gereguleerde beroepen, ook wetten, decreten of Europese richtlijnen een belangrijke rol kunnen spelen bij het opmaken van het opleidingsprogramma.

Hoewel ik hier dus niet dwingend kan optreden, vind ik de aanbeveling van de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie zeker relevant voor de opleiding van de artsen. Ik vind het goed dat verschillende universiteiten, samen met de Federatie Palliatieve Zorg Vlaanderen, nu reeds een postacademische vorming voor artsen aanbieden. Maar ook bijvoorbeeld het LEIF-artsenproject, waarbij LEIF staat voor Levens-einde Informatie Forum, doet, onder meer door de training van collega-artsen, aan intercollegiale deskundigheidsbevordering, waarbij er advies wordt verstrekt over beslissingen in verband met het levenseinde en de mogelijkheden van palliatieve zorg. Dat geldt overigens ook voor andere beroepen, zoals verpleegkundigen, kinesitherapeuten en ergotherapeuten. Ook zij hebben nood aan de nodige opleiding en training met betrekking tot deze kwesties.

Uit het eerste rapport van de evaluatiecommissie blijkt immers dat opleiding en informatieverstrekking, onder meer door de toenemende vergrijzing, belangrijke aandachtspunten zijn. Het zou dan ook goed zijn, mochten de Vlaamse onderwijsverstrekkers ter zake onderzoeken hoe een passende aandacht voor palliatieve zorg en euthanasie in de basisopleiding kan worden verwerkt. Ik heb mijn administratie daarom gevraagd om het verslag van de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie te bezorgen aan de decanen van de medische faculteiten in Vlaanderen en de betrokken hogescholen.

De heer André Van Nieuwkerke: Ik ben tevreden met dit antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Werner Marginet tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het aandeel en de invloed van de indicator 'taal' binnen de nieuwe onderwijsfinanciering

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, op zaterdag 18 november hield u een toespraak die – zoals wel vaker is gebeurd de afgelopen jaren – als surrogaatmededeling fungeerde, over het terugdringen van de ontnederlandsing in het onderwijs. Bij de geschetste werkwijze heb ik een aantal praktische vragen. U verkondigde de kern van het probleem aan te zullen pakken bij het vervolmaken van de nieuwe financiering van het leerplichtonderwijs. Leerlingenkenmerken zullen de criteria voor de financiering vormen, en taal wordt blijkbaar de voornaamste indicator. Het woord 'indicator' doet bij velen een GOK-belletje rinkelen. GOK-uren worden volgens verschillende criteria toegekend. Meestal is hierbij de thuistaal niet het Nederlands.

In Vlaanderen komen we uit op ongeveer 110 scholen die GOK-uren genereren. Dat wil zeggen dat ongeveer 800 middelbare scholen in het gewoon onderwijs niet voldoende GOK-leerlingen tellen onder hun scholierenpopulatie om GOK-middelen te genereren.

Het lijkt niet onlogisch die lijn door te trekken en te stellen dat, in deze omstandigheden, met die voorgestelde financiering, ongeveer 110 secundaire scholen in Vlaanderen tevreden zullen zijn met hun meerinkomsten, en dat een 800-tal scholen op zoek zullen gaan naar GOK-leerlingen om hun financiering niet te zien teruglopen. Op zich kan men die scholen geruststellen door erop te wijzen dat vanuit het basisonderwijs een brede groep leerlingen aankomt wier thuistaal evenmin het Nederlands is. Voor Vlaanderen gaat het nu over ongeveer 15 procent.

De vraag is natuurlijk of dat financieringssysteem niet het omgekeerde, perverse effect zal hebben: hoe minder Nederlands er wordt gesproken door de voornaamste voorbeeldfiguren van het kind, namelijk de ouders, des te groter is de financiële snoepspot voor de onderwijsinstelling. In welke mate zal dit een school ervan weerhouden om inspanningen te leveren ter stimulatie van het o zo noodzakelijke Nederlands als thuistaal? Vandaag proberen we in Vlaanderen net de ouders bij het onderwijsgebeuren te betrekken. De reden hiervoor is heel eenvoudig: intrinsieke motivatie is veruit de voornaamste factor die slagen en falen bepaalt, en die motivatie krijgen kinderen van hun ouders doorgegeven. Welke school zal echter ouders nog aanmoedigen om het taalbad thuis voort te zetten, als daarmee haar onderwijsfinanciering wegsmelt?

Over de motivatie moet nog een tweede knelpunt worden vermeld. Minister Vandenbroucke verklaarde dat men zich niet mag blind staren op de mensen die weigeren Nederlands te leren. Ook dat is het omgekeerde signaal van wat de anderstaligen nodig hebben, want veel taalproblemen zijn terug te voeren tot een attitudeprobleem, en niet zozeer tot een gebrekkige taalvaardigheid.

Mijnheer de minister, u schijnt al een vrij concreet beeld te hebben van de leerlingenindicatoren waarop de nieuwe financiering zal worden gestoeld. Wat is het aantal, de aard, en het gewicht ervan?

Denkt u dat de prognose juist is dat voornamelijk de huidige GOK-scholen er financieel op vooruit zullen gaan, en dat voornamelijk de niet-GOK-scholen hun financiering zullen zien dalen? Welke maatregelen hebt u in petto om het hierboven geschetste perverse neveneffect van het financieringsmechanisme op te vangen, als het zich mocht voordoen? Wat verstaat u onder "zich niet blind staren" op de mensen die weigeren Nederlands te leren? Welke maatregelen hebt u voor ogen, aangezien die weigering ook grote gevolgen heeft voor de kansen in het onderwijs en op de arbeidsmarkt?

De voorzitter: Mevrouw Berx heeft het woord.

Mevrouw Cathy Berx: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik begrijp dat de dag na Sinterklaas de verleiding groot is om over financiële snoepspotten voor scholen te spreken als het gaat over extra ondersteuning die moet dienen om problemen waarmee ze worden geconfronteerd, weg te werken. Het is belangrijk dat scholen worden gefinancierd in functie van de specifieke kenmerken van hun leerlingen. Het is tendentius te stellen dat scholen en ook leerlingen en ouders er baat bij hebben geen inspanningen te leveren om de taal te leren. Scholen leveren belangrijke inspanningen en moeten daarvoor door de overheid goed worden ondersteund.

Ik begrijp de vraag van de heer Marginet niet goed. Er wordt gesproken over 110 GOK-scholen. Ik denk dat het dan gaat over het tweede- en derdegraadsonderwijs; uitgerekend voor het onderwijs waarvoor taal en de thuistaal geen criterium is om bijkomende GOK-middelen toe te kennen. De thuistaal is alleen een criterium voor het basisonderwijs en de eerste graad van het secundair onderwijs. Er zijn veel meer GOK-scholen die basisonderwijs en de eerste graad van het secundair onderwijs aanbieden dan hier is opgesomd. Ik begrijp dat dus niet.

Ik sluit me wel aan bij de stelling dat er nood is aan goede indicatoren om te bepalen welke leerlingenkenmerken in aanmerking moeten komen om de financiering van het secundair onderwijs te organiseren. Men moet er ook voor zorgen dat de indicatoren geen perverse effecten hebben.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, geachte collega's, ook ik was verbaasd toen ik de vraag van de heer Marginet hoorde. De kritiek dat een toespraak van mij een surrogaatmededeling zou zijn, is vreemd. Ik probeer in mijn toespraken altijd iets mee te delen; anders houd ik ze niet. Belangrijker om op te merken is wel dat de toespraak eigenlijk niet over het onderwijsbeleid ging, maar over het algemene beleid van de hele Vlaamse Regering in de Rand. Het overstijgt misschien het debat in deze commissie, maar ik heb gezegd dat mijn beleid in de Rand sterk aansluit bij de algemene bekommernissen van mijn onderwijsbeleid, dat focust op een correct gebruik van de standaardtaal Nederlands. Dat laatste wordt een alsmaar belangrijke bekommernis van mij. Mijn toespraak staat op mijn website; u kunt alles nalezen.

Het Nederlands moet om allerlei redenen hoog op de agenda staan. In de Rand heeft dat een specifieke taalpolitieke en historische betekenis. Elders in Vlaanderen is dat om andere redenen zeer actueel. In mijn toespraak heb ik ook gezegd dat de uitbouw van een draagvlak voor de politieke strijd in de Rand in Vlaanderen wellicht vereist dat men de hele zaak uitlegt in woorden die de rest van Vlaanderen beter begrijpt; in woorden waar Vlaanderen misschien gevoeliger voor is. Daar ontstaat dan de link met onderwijs. Ik heb daarom ingestemd met wat de voorzitter van de Orde van de Prince daarover in zijn conclusie zei: eigenlijk gaat het eerder over ontnederlandsing dan over een loutere verfransing. De verfransing is de hoofdstroom van de ontnederlandsing. Als men dat zo uitlegt, dan gaan in Vlaanderen vele belletjes rinkelen. Vervolgens heb ik gezegd dat dit een belangrijke uitdaging voor het onderwijs in de Rand en in de rest van Vlaanderen is.

Wat uw laatste vraag betreft, kunt u op mijn website lezen dat ik heel duidelijk was over wie de mensen zijn waarvan ik zeg dat we misschien weinig invloed op hen kunnen uitoefenen, maar ook dat die misschien niet de kern van het probleem vormen. Ik heb het over de Fransstalige bourgeois in een mooie villa die alleen maar met gelijkgezinden optrekt. Ze weigeren Nederlands te spreken en hebben er ook geen belang bij om dat te doen. De klemtoon in mijn toespraak was echter dat zeer veel anderstaligen uit de Rand er, gezien hun sociaaleconomische positie, eigenlijk belang bij hebben om Nederlands te leren – al is het maar om een goede job te vinden. Ik zeg niet dat ze daar vandaag van overtuigd zijn. Maar dat is wel hun objectief belang waarover men hen kan aanspreken. Dat is wat ik heb gezegd.

Voor de groep voor wie de kennis van het Nederlands hun maatschappelijke kansen vergroot, moeten we misschien een meer 'aanklampend beleid' voeren. We moe-

ten niet opleggen, forceren of afdwingen, maar, zoals de Nederlanders zeggen, 'aanklampen'. Dat moet in het onderwijs gebeuren, maar ook in de sectoren sociale huisvesting en werk en op alle plaatsen waar mensen op scharniermomenten in contact komen met overheidsdiensten. Ik heb daar allerlei beschouwingen aan toegevoegd over gemeenschapsvorming en verdraagzaamheid.

Ik keer terug naar het onderwijs. Voor mij betekent dit alles dat correct gebruik van het Standaardnederlands een belangrijk punt is in het onderwijs in de Rand, maar ook elders in Vlaanderen. Ik herhaal wat ik al vaker heb gezegd. Het is een zaak van centen. We moeten de scholen de nodige middelen geven om de problemen aan te pakken. Het is echter vooral een zaak van aanpak, van schoolcultuur en van beleidskracht van de scholen. We wensen dat elke school een taalbeleid ontwikkelt met alle leerkrachten. De essentie komt dus daarop neer en de centen die we uitdelen, vandaag via GOK en morgen via de nieuwe financiering van het leerplichtonderwijs, zijn slechts een randvoorwaarde.

U vroeg of taal vandaag een belangrijke indicator is in het GOK-ondersteuningsverhaal. Dat is eerder niet dan wel het geval. Mevrouw Berx wees er al op dat taal een bijkomende indicator is die niet zelfstandig geldt. De indicator geldt enkel bij andere vaststellingen en geldt in de feiten alleen in het basisonderwijs en in de eerste graad van het secundair onderwijs. Wie zegt dat taal vandaag een heel belangrijke indicator is, schets een beetje een verkeerd beeld.

Ik kan en durf u vandaag het antwoord nog niet geven op de vraag of taal in de toekomst een belangrijker indicator wordt of niet. We zijn daarover nog heel diep aan het nadenken. We moeten ons immers afvragen wat het principiële belang ervan is en bovendien hoe we het kunnen meten. Ik geef u een voorbeeld dat ik ook gisteren op een colloquium gaf: als de vader Turks spreekt en de moeder Limburgs, wat is dan de taal? Het is niet zo eenvoudig om zoiets vast te stellen. Er zijn met andere woorden nog een aantal pragmatische overwegingen die we moeten bekijken voor we kunnen zeggen welke rol taal al dan niet speelt als indicator.

Uit alle mogelijke wetenschappelijke onderzoeken – en ik heb er gisteren heel wat opgelijst tijdens het colloquium van de Koning Bouwdewijnstichting – blijkt dat taal heel belangrijk is in Vlaanderen. De thuistaal is in Vlaanderen veel belangrijker dan de Franse thuistaal in Wallonië is om achterstand in het onderwijs te verklaren. Daarvoor zijn allerlei redenen die te maken hebben met het niet zo dominant zijn van het Nederlands hier als van het Frans elders.

We moeten er zeker over nadenken, maar op de vraag hoe we zullen meten, durf ik nog geen antwoord te

geven. Als we het meenemen, zullen we natuurlijk aan de betrokken scholen zeggen dat ze wegens anderstaligheid thuis van een aantal leerlingen, extra middelen zullen krijgen, maar vooral ook dat die middelen een aansporing zijn om resultaten te boeken met die leerlingen waarop ze zullen worden afgerekend.

Uw vraag is voor een deel voorbarig. Ik vind uw vraag ook een beetje eigenaardig, omdat ik niet goed begrijp waarom u de aandacht weg wilt van de anderstaligheid als we het Nederlands hoog op de agenda willen zetten, zeker in de Rand. Wie de tekst leest die ik op 18 november in Dilbeek heb uitgesproken, weet dat er geen twijfel kan zijn over het belang dat ik eraan hecht en over de manier waarop ik dit zeer voorname probleem wil aanpakken.

De voorzitter: De heer Marginet heeft het woord.

De heer Werner Marginet: Mevrouw de voorzitter, het doet me genoegen dat de minister zelf zegt dat hij hier enorm veel belang aan hecht. Ook zijn opmerkingen over de ontnederlandsing, de Franstalige bourgeois en het correct gebruik van het Nederlands doen me enig genoegen.

Mijnheer de minister, ik vind het raar dat u zich afvraagt wat de taal is die wordt gesproken als de vader Turks en de moeder Limburgs – of voor mijn part West-Vlaams of eender wat – spreekt. In Vlaanderen is de taal nog altijd het Nederlands. Dat is een nogal belangrijk iets.

Minister Frank Vandenbroucke: Mijnheer Marginet, dat klopt, maar de vraag is welke indicator zal worden gebruikt. Wat zal worden genoteerd? Het antwoord op die vragen is niet zo eenvoudig.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Dirk De Cock tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over de problematiek van de directeurs in het basisonderwijs

Vraag om uitleg van mevrouw Katleen Martens tot de heer Frank Vandenbroucke, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Werk, Onderwijs en Vorming, over het tekort aan directeurs in het basisonderwijs

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik bekommer me al langer

over het welbevinden van directeurs en hieraan gekoppeld het welbevinden in de scholen. Ik meen te weten dat iedereen hier in de commissie Onderwijs mijn bekommernis deelt. De krantenartikels met als koppen 'Directeur cruciaal voor kwaliteit onderwijs' en meer verontrustend 'Niemand wil directeur worden' stonden onlangs in de verschillende dagbladen en verwijzen niet enkel naar een actuele problematiek.

Het gaat om een probleem van het basisonderwijs dat al een tijdje aansleept. In het voorjaar van 2001, welgeteld 5,5 jaar geleden, stelde ik een vraag over de vorming van het schoolhoofd en een vraag over de administratieve ondersteuning in het basisonderwijs aan de toenmalige minister van Onderwijs, mevrouw Vanderpoorten. Maar eigenlijk spring ik hiermee al te ver door naar de mogelijke oplossingen. Ik wil eerst nog even kort de vaak genoemde oorzaken van de problematiek 'Niemand wil directeur worden' overlopen.

Ten eerste ligt de werkdruk veel te hoog. Hierdoor worden weinig leraars aangetrokken tot het beroep van directeur en zijn er ook veel directeurs die vroegtijdig afhaken. Ten tweede staat het loon niet in verhouding tot de werkdruk. Ten slotte is de jobinhoud vaak nefast voor de gemoedstoestand of het welbevinden van de directeurs. Vooral administratieve taken en de reglementering zijn oorzaken van overbelasting en/of burn-outs. De oplossingen zijn eenvoudig af te leiden uit de oorzaken: loonsverhoging, opleiding en minder administratieve lasten. Was het maar zo eenvoudig.

CAO VIII verhelpt aan het probleem van het loon, maar ik had u graag enkele vragen gesteld omtrent de andere oplossingen. Er worden middelen vrijgemaakt voor extra opleiding. Er wordt echter door verschillende betrokken instanties gesuggereerd om een opleiding voor directeur vooraf te laten gaan aan het opnemen van de functie van directeur. Wat is uw visie op dergelijke suggesties?

In het regeerakkoord, de beleidsnota en de vorige beleidsbrief kwam planlastvermindering duidelijk aan bod. Wat is er deze legislatuur concreet al gebeurd aan planlastvermindering? Kunt u mij zeggen of er nog verder wordt gewerkt aan planlastvermindering? Zo ja, welke concrete maatregelen komen er nog? In uitvoering van CAO VII werd een werkgroep Planlast geïnstalleerd. Kunnen we een overzicht hebben van de activiteiten van die werkgroep? Een professioneel schoolbestuur kan ook zorgen voor een administratieve verlichting voor de directeurs. De beleidsnota Onderwijs vermeldt hier terecht de behoefte aan professionelere schoolbesturen. Er wordt beloofd meer vormingsmogelijkheden aan te bieden. Wat kunnen we nog verwachten?

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Mijnheer de minister, geachte collega's, de conclusie uit het onderzoek van Geert Devos is duidelijk en hard: "Directeurs haken vroegtijdig af omdat de werkdruk te hoog is; ze moeten het onmogelijke doen". Hieraan mag zeker niet al te lichtzinnig worden voorbijgegaan. Dit gegeven is echter niet nieuw, denken we maar aan het OESO-rapport van 2004. Directeurs vormen immers het kader, de ruggengraat van het onderwijsveld. Of zoals u op 25 januari 2005 stelde, mijnheer de minister: "Indien sommige scholen beter zijn dan andere, dan is dat vaak dankzij de directeurs".

Daarom stelde u herhaaldelijk dat u het beroep van directeur enerzijds gaat professionaliseren, en anderzijds aantrekkelijker maken.

Opnieuw uit dezelfde toespraak: "Onze ambitie is daarom te zorgen voor een gepaste bezoldiging, wat strookt met het pleidooi van de OESO voor een hoger loon voor de directeurs. Daarnaast bieden we meer mogelijkheden tot professionele ontwikkeling, meer werkingsmiddelen en een betere infrastructuur. Vooral de schoolleiders van het basisonderwijs bieden we een goede omkadering en ondersteuning aan". Spijtig genoeg resulteerde dit mooie voornemen niet in voldoende beleidsdaden. De tijd dringt nochtans: op 1 september waren er bijna 600 directeurszetels vacant. Vele scholen zijn dit jaar gestart met een directeur ad interim. Dit blijft niet zonder gevolgen.

Mijnheer de minister, u beloofde herhaaldelijk begeleiding, nascholing, vorming enzovoort voor directeurs. Is er specifiek voor de directeurs ad interim die de acute crisissituatie pogen op te vangen, begeleiding en ondersteuning? Is er meer algemeen al vordering gemaakt in het uniformiseren van de opleiding die kandidaat-directeurs op voorhand dienen te doorlopen? Welke initiatieven zijn al uitgewerkt om de directeurs tijdens hun loopbaan de nodige en gepaste nascholing en vorming aan te bieden? Welke maatregelen plant u om de nefaste hoge werkdruk voor directeurs terug te schroeven? Een jaar geleden, in oktober 2005, lanceerde u het idee van een mandaatsysteem voor directeurs als basiselement om het beroep aantrekkelijker te maken en kwaliteit te garanderen. Wat is de stand van zaken? Aan welke alternatieven geeft u momenteel gestalte?

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: De problematiek is duidelijk, maar als de cijfers op tafel worden gelegd, schrikt men toch nog van de omvang van het probleem. We hebben het hier al gehad over het loon van directeurs in het basisonderwijs, we kunnen niet anders dan ernaar verwijzen als we hier de naakte cijfers zien. Daarnaast is er al heel wat gedaan aan de verbetering van de omkadering en aan de ondersteuning in het basisonderwijs, maar

de verschillen met het secundair onderwijs blijven ondanks alles nog zeer groot.

Dan is er ook nog de problematiek van de opleiding en de vorming. Ik heb de indruk dat sommigen nauwelijks weten waaraan ze beginnen wegens het gebrek aan preservicetraining. Men stapt in een nieuwe job zonder voorafgaande opleiding en als men dan directeur is, moet men tegelijkertijd nog opleiding volgen. Moet die begeleiding en ondersteuning van nieuwe directeurs niet beter georganiseerd worden? Beginnende leerkrachten krijgen een mentor. Een echte mentor is misschien wat moeilijk voor een directeur, maar moet er niet een soort coaching komen? Gezien de omvang van het probleem, zal er toch meer moeten gebeuren dan er tot nu toe gebeurd is.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik wil even verwijzen naar het krantenartikel over de acute problemen in het Gentse. Ik denk niet dat de preservice-training daarvoor een oplossing kan zijn, omdat juist daar een preservicetraining bestaat.

Heel wat nieuwe directeurs basisonderwijs hebben reeds een dergelijke opleiding gevolgd. Een van de grote problemen is de veelheid van taken die op een directeur basisonderwijs afkomen. In een school van bijvoorbeeld 450 leerlingen, dus geen kleine school, beschikt de directeur over één fulltime administratieve kracht. Die directeur moet met personeel, ouders en leerlingen bezig zijn en moet zich bekommeren om de veiligheid, de boekhouding, bouwproblemen enzovoort. Ik vraag me af wanneer die directeur nog tijd heeft om ook met pedagogische problemen bezig te zijn. Een van de eerste noodzakelijke dingen is het versterken van de omkadering van de directeurs. Wanneer ze meer hulp hebben binnen hun eigen administratie, kunnen ze zich meer bezig houden met hun core business, namelijk hun pedagogische taken.

Er is gesproken over de steun vanuit het schoolbestuur. Ik herinner eraan dat bij de bespreking van de beleidsbrief de vraag werd gesteld over de professionalisering van het schoolbestuur en men heeft beloftes van de minister gekregen dat men daar in de toekomst werk van zou maken. Het goed uitbouwen van een scholengemeenschap kan daar een hulp bij zijn. Dat betekent niet dat er voor de eigenlijke taak van directeur binnen de school geen nood aan meer omkadering is. Ik houd hier een sterk pleidooi voor meer omkadering.

De voorzitter: Minister Vandenbroucke heeft het woord.

Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, aangezien de vragen om uitleg van de heer De Cock en mevrouw Martens beide handelen over de problematiek van de directeurs in het basisonderwijs,

zal ik ze samen behandelen. Ik zal ook reageren op de opmerkingen van de andere leden.

Het is zeker juist dat de functie van directeur de laatste jaren veel complexer en meer belastend is geworden. Meer dan vroeger wordt van directeurs verwacht dat ze met alle betrokken partijen binnen en buiten de school communiceren, overleggen en hun keuzes en beslissingen verantwoorden en dat in een maatschappij die steeds meer van scholen verwacht.

Vanuit de grondwettelijke vrijheid van onderwijs hebben schoolbesturen een ruime autonomie met betrekking tot de selectie van directeurs. Een directeur of kandidaat-directeur moet voor de overheid enkel over een diploma hoger onderwijs en een bewijs van pedagogische bekwaamheid beschikken. In de rechtspositieregeling van het gemeenschapsonderwijs is wel ingeschreven dat een personeelslid, om toegelaten te kunnen worden tot de proeftijd in een selectie- of bevorderingsambt, dus ook het ambt van directeur, moet beantwoorden aan een aantal voorwaarden. Daarbij is ook bepaald dat betrokkene moet beschikken over de bekwaamheden vereist voor het ambt. Deze bekwaamheden worden vastgelegd door de Raad van het Gemeenschapsonderwijs en worden getest in een proef die wordt georganiseerd, eveneens onder de verantwoordelijkheid van de raad.

In de praktijk is het gemeenschapsonderwijs geëvolueerd van een proef na een facultatieve opleiding, naar een verplichte opleiding van twee jaar met op het einde een attest. Dat attest bevat een sterkte-zwakteanalyse, opgesteld door de mentoren die de kandidaat observeerden en begeleidden tijdens de opleiding. Na deze opleiding wordt tevens voorzien in een in-service training die het Centrum voor Nascholing optioneel samenstelt voor directeurs die al dan niet waarnemend aangesteld zijn of die toegelaten zijn tot de proeftijd. Dit deel van de opleiding wordt in samenspraak met de kandidaat en de betrokken scholengroep vastgelegd. Het zijn de scholengroepen die binnen een vastgelegde contingentering de kandidaten voor die interne opleiding aanduiden.

Ook het Onderwijssecretariaat van de Steden en Gemeenten van de Vlaamse Gemeenschap, afgekort OVSG, biedt een opleiding voor kandidaat-directeurs aan. Deze opleiding is echter niet noodzakelijk om als directeur van een gemeente- of stadsschool aangesteld te kunnen worden en wordt trouwens ook enkel voor directeurs en potentiële directeurs uit het basisonderwijs georganiseerd. Zowel kandidaat-directeurs als nieuwe directeurs in hun eerste jaar als directeur, kunnen deze opleiding volgen.

Wat de opleidingen voor beginnende directeurs betreft, organiseren het gemeenschapsonderwijs en de koepels van de verschillende inrichtende machten frequenter opleidingen die directeurs in het begin van hun carrière

ondersteunen. Zoals hierboven al even aangehaald, beschouwt het gemeenschapsonderwijs de ondersteuning van de beginnende directeur als een vervolg op de eerder als kandidaat-directeur gevolgde opleiding. Elke beginnende directeur kan nascholing volgen die het Centrum voor Nascholing in samenspraak met de scholengroep waartoe de directeur behoort, individueel per directeur samenstelt.

Het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs, afgekort VSKO, daarentegen biedt zijn directeurs uit het gewoon en buitengewoon basisonderwijs een driejarige opleiding met verscheidene modules aan, die zich tot doel stelt meer inzicht in het werk en in zichzelf te krijgen, competenties te ontwikkelen om in een steeds veranderende schoolcontext leiding te geven, het beleidsvoerend vermogen van de school te vergroten en zichzelf constant lerend op te stellen in een voortdurende wisselwerking tussen actie en reflectie. Hierbij komen verschillende werkvormen aan bod, zoals opleidingssessies met tussentijdse opdrachten, reflectiegroepen en een elektronische leeromgeving. Beginnende schoolleiders kunnen de vorming samen met de andere beginnende schoolleiders uit hun eigen bisdom starten vanaf het eerste jaar dat ze directeur zijn.

Aan beginnende directeurs uit het secundair onderwijs raadt het VSKO aan de basisopleiding schoolbeleid aan het Centrum voor Andragogiek vzw van de Universiteit Antwerpen te volgen. Deze driejarige opleiding omvat de thema's sociale en communicatieve vaardigheden, schoolmanagement, onderwijswetgeving en administratie externe relaties. Ook het OVSG richt een cursus in voor beginnende directeurs. Die vorming duurt twee jaar en heeft de nieuwe directeurs die maximum drie jaar in dienst zijn als doelgroep.

Ik kom tot het thema professionele ontwikkeling van directeurs. Behalve de vormingen die kandidaat-directeurs en nieuwe directeurs voorbereiden op hun functie van directeur, bestaat ook een hele waaier aan nascholingsinitiatieven die voor alle directeurs openstaan. Het gaat hier dan zowel om het aanbod van de coördinerende organen binnen de verschillende onderwijskoepels als om nascholingen voor directeurs die georganiseerd worden door andere opleidingsinstituten, zoals universiteiten, hogescholen, private opleidingscentra enzovoort.

In mijn beleidsnota heb ik al beloofd werk te maken van meer mogelijkheden tot professionele ontwikkeling voor directeurs. In CAO VIII werd dit concreter uitgewerkt. Vanaf 2008 zullen directeurs een beroep kunnen doen op een opleidingsfonds. Opleidingen voor het versterken van de professionele competenties van schoolleider kunnen voor erkenning door dat fonds in aanmerking komen en leiden tot een certificaat of diploma. Concreet kan elke directeur tijdens zijn loop-

baan voor een bedrag van 1500 euro een beroep doen op dat opleidingsfonds om de kosten voor de opleiding te dekken. Er zal een voorrangregeling worden uitgewerkt, waarbij er één maal per jaar een aanvraag kan worden ingediend en waarbij nieuwe directeurs voorrang krijgen.

Voor jonge directeurs mag de opleiding iets meer gericht zijn op onderwijskundige aspecten, zoals het onderwijsproces of de leraar-leerlingrelatie. De onderzoekers naar wie wordt verwezen en aan wie in de pers dit debat voor een deel is opgehangen, gaan verder en pleiten voor een accreditatiesysteem dat een onderscheid maakt tussen opleidingen die het schoolleiderschap stimuleren en andere die dat minder doen. Ik stel niet voor om zo ver te gaan. Het is ook niet de bedoeling om een uniforme opleiding op te leggen aan alle kandidaat-directeurs.

Directeurs kunnen vanaf 2008 ook een beroep doen op de nascholingsgelden om hun professionele competenties te updaten en bij te spijkeren. Daartoe worden de nascholingsmiddelen met 300.000 euro verhoogd.

Vanaf 2007 wordt ook een bedrag van 500.000 euro geïnvesteerd in de vorming van de evaluatoren die de functionerings- en evaluatiegesprekken moeten voeren die vanaf september 2007 worden ingevoerd. Deze evaluatoren zijn in de eerste plaats directeurs en adjunct-directeurs.

De investeringen in een beleidskader van scholen – extra middelen voor zorg in het basisonderwijs, extra middelen voor taak- en functiedifferentiatie in het secundair onderwijs – zorgen voor een betere ondersteuning van de directeur. Daarnaast kan dit eveneens een opportuiniteit vormen voor leden van dit beleidskader om door te groeien naar de job van schooldirecteur. Zij hebben vanuit hun functie immers de gelegenheid een soort ‘on the job’-training mee te maken.

Deze extra middelen worden toegekend aan de scholengemeenschap. De scholengemeenschappen bieden ook een meerwaarde voor de professionele ontwikkeling van directeurs. Schoolleiders kunnen immers professionele netwerken uitbouwen die ondersteuning bieden door ideeën uit te wisselen, erover na te denken enzovoort. Dat is ook waar voor nieuwe directeurs, voor wie een scholengemeenschap toch echt een ondersteuning kan zijn.

Ik denk, mevrouw de voorzitter, dat uw opmerking over omkadering juist is, maar dat we daar via de cao-middelen maar ook door het goede gebruik van scholengemeenschappen toch deels een oplossing voor geven.

Voor wat de planlast betreft, verwijs ik naar het antwoord dat ik op 4 juli 2006 gaf op de vraag om uitleg

van mevrouw Berx over administratieve vereenvoudiging en planlast. Ik kondigde daarin onder andere aan dat de gesprekken van de werkgroep Planlast, die in het kader van CAO VII werd opgericht, zouden worden hervat in het najaar van 2006. We hebben hier echter enige vertraging opgelopen omdat er in het najaar vooral aandacht werd besteed aan het begin van uitvoering van CAO II hoger onderwijs en CAO VIII voor de andere onderwijsniveaus, meer bepaald voor die maatregelen die betrekking hebben op 2006 of van start gaan op 1 januari 2007. Dat was al een hele boterham en om de geplande zaken goed te laten verlopen, heb ik het thema planlast nog even laten rusten. Tegelijkertijd is ook het voorontwerp van Onderwijsdecreet XVII in de steigers gezet. Daarin zitten ook een aantal afspraken van CAO VIII, maar ook opnieuw een aantal voorstellen voor juridische en administratieve vereenvoudiging.

U weet dat we tijdens de cao-onderhandelingen geen consensus konden bereiken over een nieuw type van mandaatsysteem en de modaliteiten ervan. Omdat het mandaat een essentiële voorwaarde is om de professionalisering van de schoolleiding verder te ondersteunen, zullen we het invoeren op basis van de bestaande rechtspositiedecreten. Daarin staat dat een nieuwe aanstelling in het bevorderingsambt van directeur bij mandaat zal worden toegewezen in het gewoon en buitengewoon basis- en secundair onderwijs, het onderwijs voor sociale promotie en het deeltijds kunstonderwijs, en dit op een door de Vlaamse Regering te bepalen datum. Wij moeten die datum nog vastleggen.

Het mandaat, zoals momenteel beschreven in de decreten rechtspositie, heeft een onbepaalde duur. Daarbij is er een mogelijkheid tot opzeg door de inrichtende macht voorzien, alsook een mogelijkheid voor het personeelslid om vrijwillig afstand te doen. Op de leeftijd van 55 jaar kan een personeelslid met een mandaat van directeur in een vacante betrekking onder bepaalde voorwaarden om een vaste benoeming verzoeken.

Wat in de decreten rechtspositie staat, is dus in sommige opzichten soepeler en in andere minder soepel, maar daar biedt het dan weer meer bescherming. Ik heb tijdens de cao-besprekingen altijd gezegd dat ik die decreten zou uitvoeren als er geen cao-consensus was.

De voorzitter: De heer De Cock heeft het woord.

De heer Dirk De Cock: Dank u, mijnheer de minister, voor dat heel uitgebreide antwoord. Ik onthoud dat men in het gemeenschapsonderwijs, het gemeentelijk en provinciaal onderwijs, en in het vrije net heel wat inspanningen levert om de directeur te steunen. Ik vind dat heel goed. Dit moet worden bestendig en eventueel uitgebreid naar vormingsmogelijkheden die ook los

staan van didactisch-pedagogische zaken, vooral naar managing.

Ik steun ook de vraag van de voorzitter naar meer omkadering voor schoolbesturen en directies. Ik geef een voorbeeld uit mijn eigen gemeente. Er zijn daar zes basisscholen. Alle directeurs zijn door omstandigheden ongeveer even lang in dienst: een jaar of twee, drie. Het zijn allemaal flinke dertigers, maar ik zie toch dat ze kreunen onder de werklust. Hun samenkomsten zijn dan ook altijd een beetje therapeutische sessies waarop ze elkaar ondersteunen en elkaar vragen hoe de ander het doet. Dat is voor hen heel belangrijk.

Ik heb gehoord en via de beleidsbrief vernomen, dat u eraan denkt om het directeurschap in te vullen met mandaten. Dat is een goede zaak. Maar ik vraag me af op welke manier directeurs die een mandaat beëindigen en niet verder willen gaan in die job, kunnen terugkeren naar hun lerarenkorps. Of kunnen ze als dat moeilijk ligt – en ik kan me voorstellen dat dit soms het geval is – een ‘uitwijkmogelijkheid’ krijgen naar een ander korps? Dat is iets waarover we toch moeten nadenken. Het is psychologisch niet altijd gemakkelijk om terug te keren in het korps waar je vijf of tien jaar boven hebt gestaan. Verder dank ik u voor uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Martens heeft het woord.

Mevrouw Katleen Martens: Ik heb nog een kleine opmerking. U zegt dat de scholen de autonomie hebben om zelf een directeur te kiezen, maar ik denk niet dat er in de privésector zoveel mensen staan te trappelen om aan de huidige financiële voorwaarden de stap naar het onderwijs te zetten.

Het kan mij ontgaan zijn, maar ik dacht niet echt een antwoord te hebben gekregen in verband met het uniformiseren van de opleiding die kandidaat-directeurs op voorhand dienen te doorlopen. Wat is uw mening daarover?

Minister Frank Vandenbroucke: Ik dacht dat dat impliciet duidelijk was. Anders moet u mij daarvoor verontschuldigen. Ik wil de autonomie van de onderwijsnetten daarin respecteren. Er zijn ongetwijfeld argumenten pro en contra een verplichte opleiding op voorhand. RAGO hanteert dat model, anderen doen dat niet. Ik denk dat ze allemaal hun argumenten hebben.

Ik ben dus niet van plan een opleiding op te leggen die iemand moet volgen vooraleer hij of zij directeur kan worden. A fortiori ga ik mij ook niet bezighouden met de inhoud ervan.

Mevrouw Katleen Martens: De opleiding is wel heel belangrijk om de directeurs degelijk voor te bereiden op hun zware job.

Minister Frank Vandenbroucke: Ofwel geef je de mogelijkheid om een opleiding op voorhand te volgen. We creëren ook heel wat mogelijkheden – eventueel zelfs met zachte druk of een verplichting – om inservicetraining te volgen. Ofwel zeg je dat niemand in dienst mag treden als directeur, die niet op voorhand een opleiding heeft gevolgd en een attest heeft gehaald.

Voor dat laatste pleit ik niet. RAGO doet dat wel, en ik denk dat daar argumenten voor zijn, anders zouden ze het niet doen. Ik kan mij ook inbeelden dat er argumenten tegen zijn en ik ga dat niet als model opleggen vanuit de overheid.

De voorzitter: De heer Tavernier heeft het woord.

De heer Jef Tavernier: Mijnheer de minister, de feiten zijn wat ze zijn: er zijn te weinig kandidaten. Als je dan nog een bijkomende voorwaarde stelt en die wordt niet vervuld, wordt het nog erger. Met de maatregelen die genomen zijn, wordt er inderdaad wel een stap in de goede richting gezet, maar ik vrees dat de maatregelen onvoldoende zijn.

De ondersteuning en de omkadering van de directies zijn toch wel essentieel. De veelheid van hun taken is groot. Daarnaast is er het element coaching. U sprak over een opleidingsfonds van 1500 euro. Als ik het prijskaartje lees van sommige opleidingsmodules, dan is 1500 euro niets.

Ik wil vooral de nadruk leggen op de omkadering en de eventuele coaching.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik heb er alle begrip voor dat de commissieleden dat sterk onderlijnen, maar de rapporten op basis waarvan de aandacht voor dit thema opnieuw gewekt is, wat ik verwelkom, zijn allemaal enigszins gedateerd. We moeten de maatregelen die we nu nemen, hun beslag laten krijgen. Als we dan over vier of vijf jaar nog een zwaar probleem hebben, hebben we duidelijk te weinig gedaan.

Op een bepaald moment moet je kunnen zeggen: er komt een reeks maatregelen, die staan nu in de steigers, en we proberen daar het beste van te maken. We gaan wel heel wat extra investeren in omkadering. We gaan in de basisscholen honderden mensen extra aanwerven voor zorg. Dat betekent een ontlasting voor leerkrachten die worstelen met moeilijke problemen van leerlingen. Het gaat over een groot aantal extra aanwervingen. Ik kan geen precieze cijfers geven, want het aantal hangt af van het diplomaniveau waarop men werft. Het is in elk geval een aanzienlijke inspanning.

De inspanning voor het secundair onderwijs bedraagt 13 miljoen euro op kruissnelheid. Ik zeg niet dat dat gigantisch veel mensen zijn, maar het is toch niet niets.

Daarom vind ik dat we die zaken eerst hun beslag moeten laten krijgen, en dan oordelen.

We zitten ook aan het begin van een tweede cyclus van de uitbouw van scholengemeenschappen. Ik vind persoonlijk dat dat niet overal voldoende vooruitgaat. Het gebruik van een scholengemeenschap als instrument om de taak van de directeur in de school te verlichten, daar moet aan gewerkt worden. Nu zeggen dat we dringend extra geld moeten investeren, is niet correct. We hebben net een cao afgesloten waarin we geld toezeggen. We moeten dat eerst eens uitrollen en zien wat het effect is in de praktijk.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: Ik blijf bij mijn tussenkomst over omkadering, omdat ik dat heel belangrijk vind. Ik hoop dat u niet in een cao-euforie leeft, menende dat alles kan worden opgelost met een beetje geld. Ik geef toe dat het om veel geld gaat. Zo ken ik ook scholengemeenschappen, met een tiental basisscholen, waarin een onderwijsbureau is opgericht met middelen van de scholen en waar een boekhouder is aangesteld om de boekhouding te volgen. Het is daar intussen de derde boekhouder in twee jaar tijd. Ze komen en ze gaan, want er is een probleem met de middelen. En dan nog hebben de directies weken van om en bij de zestig uren.

Ondanks de steun is dat bijkomend secretariaatspersoneel dus heel belangrijk en noodzakelijk. We hopen dat de evaluatie u daarvan zal kunnen overtuigen.

Mevrouw Katleen Martens: De directeurs hebben de minister al meermaals attent gemaakt op dat gebrek aan een administratief kader.

De voorzitter: De heer Voorhamme heeft het woord.

De heer Robert Voorhamme: Een element dat zijdelings aan bod is gekomen, ook in het antwoord van de minister, en dat betrekking heeft op de wijziging door de invoering van het mandaatsysteem, heeft te maken met de rechtspositie van de directeurs. Het mandaatsysteem zou worden ingevoerd op basis van de huidige rechtspositie. Het zou echter nuttig zijn eens na te gaan of dat wel aangewezen is, en of er misschien niet tegelijkertijd ook over de rechtspositie moet worden gesproken.

Er is een onderscheid op dat vlak tussen het gesubsidieerd onderwijs en het gemeenschapsonderwijs. Ik ben er niet zeker van dat dit voor het gesubsidieerd onderwijs de beste regeling is. Er vloeit namelijk op bepaalde punten een rigiditeit uit voort, die in het nadeel van de directeur zou kunnen zijn. Het gaat bijvoorbeeld om de plaats – de scholen – waar de directeurs worden aangesteld en hun mutatiemogelijkheden. De directeurs hebben allemaal een licht verschillend profiel en verschillende competenties, al naargelang hun ervaring. Daardoor

komt niet gelijk welke directeur in gelijk welke school volkomen tot zijn recht.

De rechtspositie is vaak een hinderpaal voor het optimaal matchen van directeurs en scholen. Dat heeft tot gevolg dat de directeurs met bijkomende frustraties rondlopen. Als ze qua profiel niet goed passen in hun school, dan beperkt dat ook hun mogelijkheden voor het invullen van hun job. Ik zou u willen vragen dit eens te onderzoeken.

Mevrouw Monica Van Kerrebroeck: U maakt wellicht allusie op schoolbesturen van verschillende gelijkaardige scholen samen. Bij steden en gemeenten is dat een frequent voorkomende situatie.

Minister Frank Vandenbroucke: Ik durf daar niet meteen op te reageren. Het zou echter goed zijn mocht u dit probleem eens nader documenteren op basis van de u bekende praktijk. Ik wil me ook houden aan wat ik tijdens de cao-besprekingen heb gezegd, zonder de vakbonden of de koepels hierin op enigerlei wijze te willen engageren. Ik heb toen gezegd dat ik, zonder een akkoord over een nieuw mandaatsysteem, het bestaande zou uitvoeren. Dat ik nog zou sleutelen aan de rechtspositieregeling, heb ik dus niet gezegd. Daar moet ik voorzichtig mee zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
